

КРАСИМИРА НЕНОВА

стихове

издателство „Верен“

КРАСИМИРА НЕНОВА

стихове

издателство „Верен“

© 2009 Красимира Ненова

© Иллюстрации и корица: Нина Иванова-Донковска

Художествено оформление: Нина Иванова-Донковска

Предпечат и печат: Издателство „Верен“

ISBN 978-954-8225-70-0

из РЕЦЕНЗИЯ

*за ръкописа на Красимира Верен Ненова
от Христо Ганов*

Най-после едно щастливо откритие – Красимира Ненова е поетеса. Тя подхожда към темата именно като творец – опира се на ясни поетически думи, сравнения и образи. Нейното чувство е истинско и аз, читателят, ѝ вярвам. Тя вече владее добре архитектуриката на стиха, взаимоосветяването и взаимооцветяването от съседството на думите в стиха, има чудесен усет за метроритмика, разбира значението на поетическия образ (основна тухла в сградата на поезията!) и талантливо „приземява“ темите на творбите си, като ги прави по-силни и въздействащи....

Разбирам може би максималистичните си изисквания към авторката, но съм убеден в нейния поетичен талант (именно това ме задължава морално) и вярвам, че тя ще направи необходимото да се представи на читателя със силна, ярка и запомняща се стихосбирка ... която – убеден съм – ще бъде забелязана не само от вярващите христия-

*ни, но и от цялата ни литературна обществено-
веност.*

... Читателят така или иначе ще разбере нейните духовни послания и вярвам, че именно като поетически произведения те ще го приобщат повече към Вярата и Бога.

... Искрено желая успех на Красимира Верен Ненова, в чийто поетически талант, повтарям, съм убеден.

На добър път!

12. април 1999 г.

Банкя

Нашата планета земя

Земята е една градина,
където и да идеш – красотата!
Сезоните си идват и отиват –
оставя всеки своята следа.

Да почнем с **пролетта**:

Прохладно утро; скрежец около локвите сребри;
Небето синьо, сякаш стъклено –
след малко слънцето ще разтопи.

Тя после почва и с боите да кичи своя чуден гвор,
горите пъстри и ливадите
да милва с вятър-развигор.

Ах, **лято**:

Контрастни сенки, полета златни в зноя спят;
край огън – дългите седенки, или със раница на път.
Морето кротко ни навява носталгия за роден край,
но лесно е да го забравим, че на брега е като в рай.
Е, всичко свършва... и отново гарите –
багаж товариш и летиш
обратно към труда и към пазарите –
че вече иде **есен**, виж!

Денят е къс, свидливо слънце
в мъгла и облаци се крие,
но радостта – туй рядко зрънце –
дъждът не може да отбие.
Родили са нивята ни богато,
навреме е дошъл плодът,

гори – обазрени във злато;
ята безспир на юг летят...
Дали да продължавам да разказвам
за **зимата**, за белия саван,
за бури и виелиците снежни,
за топла баня, парещ чай?
Ах, всичко Господ е предвидил,
земя-градина ни е сътворил
и ни е дал очи да виждаме,
сърце – да Му благодарим.
Но въпреки това, пак няма място
за Него в бурния ни ден.
Не трябва ли да спрем за малко
и почит да Му отдадем?
Не трябва ли да се запитаем
какво ли иска Той от нас?
Защо е толкова разточителен
със грижите си в зной и мраз?
Нима е нещо най-нормално –
във Космоса с милиарди светове
една планета да направи като нашата,
живот на нея да даде?

Сега е твоят ред: отговори Му!
Но моля те, не се баби!
Защото кратко ни е времето:
В градината сме гости НИЕ!

1992

Есен

Пътеката минава през ливадите
зелени преди седмица все още.
Оттатък е гората - потъмняла,
затихнала в презрѣдка мощна.

Отсам са ниви - житото го няма,
но черните бразди пак носят
вълнения от миналата жетва
и раните от есенната оран.

Човекът тук е вложил своя труд
и дълго ще очаква - пак до лятото -
да вземе от дърветата плода,
а от полето - зърното и млякото.

Минавам край един гувар, на който
стопанинът грижливо е изписал
с големи букви - отдалеч се виждат -
таз простичка, но мъдра мисъл:

„Напразно, о човече, ти ореш земята,
напразно сееш, и напразно чакаш буден
добитъкът и нивите да раждат,
ако Творецът-Бог не каже пак – „Да бъде!“

10.11.1992

Майка

На моя син Начо, с любов

Какво ще остане след мене? – оглеждам си
скромната стая
и погледът спира се чуждо на всеки предмет:
Прозорците гледат в гувара, а не към безкрая,
но някак си вътре се чувства уютно човек.
Висят по стените ѝ нашите снимки,
отколе замръзнали чинно във мътни стъкла;
и няколко вехти картини в очукани рамки,
които дори слабо виждам сега.
Бюфетът, със вечната вазичка в ъгъла;
Витринката бляска кокетно с ненужен кристал;
и старата софа, отдавна изтъркана;
килимът – тъй дълго на пода лежал...
И виждам, че всичко е временно, кратко –
за мене единствено имат значение те.
Картините – в спомени плуввам за малко –
ги гледаме вече почти половин век!
А колко квартири смениха горките,
и как ги окачахме заедно с теб...
Ах, всеки предмет ми говори стаено
на някакъв свой си, за мене понятен език.
Понеча да хвърля, но просто не мога,
че случка изплува в ума ми за миг...
Така е с нещата, така е и с нас....

Синът ни посяда до мен да ме види,
ръката ми гледа посърнал и плах;
ръката, която за него се е грижила
откак се е пръкнал на белия свят...
– „Е, сине, какво се замисли горчиво,
какво ли минава и през твоята глава,
когато ръката ми слаба трепери
във твоята млада и силна ръка?
Какво ти оставям? – Сал спомени? Нищо?
– Показах ти пътя към Вечния граг;
от малък те учех да обичаш Истината;
с надежда и вяра да бъдеш богат...
Нима не разбираш, че хора и вещи
смъртта ги завлича и дните рушат?!
Хвани се за Господа, моля те, Той само е вечен!
Тези майчини думи нека в тебе звучат!“

Какво ще остане след мене? –
И защо да остава?
Животът след мен и пред мен –
продължава!

1993

Молитва

Колко е кратко времето ми, Господи,
И как бих искал да си почина
от това напрежение.
Искам да мога да ставам сутрин с усмивка,
да глътна кафето набързо
и да изтичам на спирката,
да срещна приятелски поглед, за поздрав да кимна,
в тролея да има спокойствие и място за сядане,
а в службата – хора, в които да имам доверие.
Искам да имам съпруга, която е вярна и тиха,
която с любов изтърпява мойто безреגיע,
която, преди да заспя, ми протяга ръката си,
за да ми каже колко много означавам за нея.
Искам да видя, как в малкото дворче съседа
не чака да свикат ‘бригада’ напролет за чистене,
а сам се заема да подреже гътветата,
и аз доброволно – да прекопая лехите ...
И после да седнем – както някога,
преди да се скараме,
и се погледнем отново кротко в очите ...
Но това са само мечти – и молитва:
Ти можеш да сториш това във живота ми,
Господи.

пролет 1993

Очи

Колко често ни лъжат очите ни,
Колко често се водиме „сляпо“ по тях;
впечатлява ни външното винаги:
туй, което превръща се в прах.

Гледам скромна женица на пейката,
подпряла в тревата пазарска торба;
приближавам и сядам замислен до нея
без дори да ѝ кимна с глава.

После бързо се сецам, че мога
да ѝ кажа любезно поне „добър ден“;
да я питам вярва ли в Бога,
но се чувствам така отегчен:

Тя е възрастна, просто облечена,
с прибрана на кок посивяла коса;
не изглежда много начетена;
едва ли ще слуша за тези неща.

Виждам, вади си нещо от джоба –
малка книжка – но що за въпрос!?!
Пита ме: „Момко, вярваш ли в Бога?
Имаш ли прошка и радост в Христос?“

Преди време ми дадоха Библия;
един момък ми каза: „За Исуса чету!“ ...
Аз стоя и я гледам засрамено:
Значи друг я е гледал с „духовни очи“.

Колко често ни лъжат очите ни;
Колко често се водиме „сляпо“ по тях.
Боже, моля те, дай ни да „виждаме“,
да отделяме „вечно“ от „прах“.

април 1993

Ден първи от самата вечност

Какъв е моя шум и глъчка?
Насам върви възбудена тълпа.
„Исус от Назарет минава!“ –
Това е моят шанс сега!
Отдавна исках да Го видя.
Мълвата казва че е Божу свят пророк!
Но странно – с простите се движел.
Ни от проказа стрякал се, ни от порок.
При грешници отсядал да ношува;
където цел – правел добрина;
за всеки имал чудодейна дума;
на слепите дарявял светлина.
Жена една – прелюбодейка –
от смърт със камъни бил отървал;
а и от хората със Него
един ми бил от бранша, съм разбрал.
Бил бирникът Матей, ала Исус му казал:
„Ела след Мене, всичко остави!“
И онзи бил се хванал като риба:
Зарязал старото – с Исуса да върви...
Сега съм горе, скрит съм във листака –
от тук се вижда целият площад.
Не ме интересува присмех от тълпата;
Какво от туй, в града че съм познат.
И ето Го, минава под дървото:

напращен, блед, съвсем обикновен;
поглежда ме отдолу!! – и ми казва кротко:

„Закхей! При тебе ще отседна днес!“

Ден първи от самата вечност!

Във моя скромен дом ще влезе;
на моята трапеза ще приседне
самият Господ – на света Творецът!

Историята знаете нататък:

Признах, че съм насилник и крадец.

А Той спасение ми даде за отплата,
живот, и мир, и радост – за венец.

Дали и ти Го чакаш във клоната
на своето черничево гърво?

Дали и ти жадуваш да Го зърнеш –
макар за малко, със едно око?

„При тебе ще отседна днеска!“ –
ще чуеш като мен и ти.

Побързай! Слизай! Поведи Го!

Вратите си Му отвори!

А може би си някой от тълпата:

до Него близо, но нехайно зяпаш ти
и не разбираш **Кой върви до тебе!?** –

Презреш ли Го – изгубен си за винаги!

15.08.1993

на път към София – в Робура

Човекът в носилката – туй бяхме ние с тебе

Лука 5:17-26

Човекът във носилката е втренчил
поглед към небето;
безчувствените крайници отпуснато
в постелката лежат.

Надежда за живот отново
се прокрадва към сърцето,
превръщайки се във въздишка
в мъжката му гръд.

На покрива го вдигат с яки четири възгета
ръце приятелски и верни, силни и добри;
и спускат го отново пак на пода пред нозете
на Онзи, Който може здраве да му подари.

Наоколо стоят и гледат стреснато и възмутено:
„Какво нахалство! Няма ли си къщата врата!“
А само Той, Исус – мълчи и „слуша“ със вълнение
безмълвната, ала със вяра пълна, действена молба.

И сякаш изведнъж човекът във носилката разбира,
че мястото е свято, и че Исус Христос е Бог!

Сърцето му от страх и разкаяние
съвсем примира
и свежда се пред Него с отчаян вик и зов.

„Човече, чуй, прощават ти се греховете!“ –
Исус му казва, гледайки го в тъжните очи –
„Прощавам ти, недей да съгрешаваш вече!
Сега стани, вдигни постелката си и ходи!“

Човекът във носилката – туй бяхме ние с тебе;
Молитвите на нашите приятели –
въжета и ръце,
които ни доведоха при Него,
за да отнеме вината ни;
Дух и Живот да вдъхне
в нашето сърце.

Сега и ние заедно носилката ще носим;
а в нея вече някой груг любим човек лежи.
На колене, със вяра и търпение ще просим:
Та Той е Бог! **Той иска, а и може да спаси!**

*На моя скъп съпруг, приятел и брат в Господа,
Здравко, по случай 48-я му РД.
3.10.1993*

Ти ме питаш как съм

Ти ме питаш как съм,
без да чакаш отговор от мене;
Просто за да кажеш нещо,
да не може тишината да се възцари.
Или чакаш да откриеш във шаблонното:
„Добре съм!“
истината – скрита зад клепачите на моите очи.

После аз те питам как си, споменавам времето –
правя се, че много ме интересува
сушата или дъжда;
След това пак всеки си поема на живота
бремето,
в себе си вгълбен и без да се обръща настрана.

Ние сме ограничени само в три дименсии:
ширина, височина и дължина,
подчинени на една променлива,
която бяга шеметно –
винаги напред, към вечността.

Ние сме ограничени в чувства и във възприятия,
близките си да разбираме не можеме дори –
в радостта на другите потайничко
завиждаме понякога,

В мъките им пък – безчувствено,
безпомощно мълчим.

Но един Човешки Син – Исус – успява да разкъса
тези граници;
Да владее над пространство, време,
над живота и смъртта;
Да разбира мисли и проблеми,
да съчувства истински;
Да съзира тайните в сърцето, скритата злина.

Той не се отдръпва в нужда със купешки
мъдрости;
Не прикрива, не нарича злото с умалени имена;
Да, дори понякога е неудобен с' Своята
откровеност;
В Него няма лицемерие, ни сянка от лъжа.

Той не трябва да ме пита как съм –
Той добре ме знае:
Аз пред Него съм като отворено,
прочетено писмо!
Но чудесното е туй, че без да съм заслужил
ми предлага
Своята любов и Своето приятелство добро.

17.10.1993

Сигурно място

Обичам зимата, когато огън в печката гори;
на топло, гледайки луната във мечти унесен;
когато леден вятър блъска яростно
дебелите стени
и воят му в комина се превръща
във приспивна песен.

Сега е мирно време – имаме и хляб,
и покрив, и дърва;
отвътре ми е лесно да обичам тази люта зима.
Какво ли ще си мисля и говоря,
ако сега кипи война,
и ако студ и глад подпорите
в живота ни отнемат?

Не зная бъдещето, утрото какво ще донесе;
дали ще има още мир, или война и ужас.
Но зная сигурно и безопасно място под това небе:
Исус Христос – скала и крепост
във беда и нужда!

Земята трескаво очаква своя край зловещ,
Когато огънят ще изгори и печката,
и лунното сияние.

Дано в сърцето ни примряло
 да се породи копнеж
на топло да се скрием в Него,
 във голготските Му рани.

Обичам утрото, сковано от кристален,
 синкав мраз,
и тишината, трепетното чакане на изгрева;
тържественото влизане на слънцето
 във залите от скреж
и бурните аплодисменти
 от крила на гълъби във въздуха.

10.11.1993

Поклонение

На моята сестра Мария, с любов

Искам да гледам към Тебе, Исусе,
за да Те прославя;
И Ти ми даваш тази милост,
и право.
Търся Те в Словото, и онова сияние,
в което Те вижда Йоан в „Откровение“,
и мен заслепява,
остава ми само,
с трепет и страхопочитание,
да мълвя на колени своето признание.
И защото съм човек с бедна фантазия,
повтарям словата, написани вече
векове преди мен от пророци далечни.
И нито успявам да си представя
как си облечен във блясък и слава,
нито и да измисля, или да изпея
по-друго хваление от това „Алилуя!“....

Но виждам Те ясно, Спасителю скъпи,
в онази пустиня, в одежди на скитник;
в сандали опрашени, праметнал торба,
до кладенеца на Яков в пека на деня.
И сякаш съм аз онази блудна жена,
която Ти дава да пийнеш вода...

Ти там си достъпен – и Бог, и Човек уморен,
нарочно поспрял да говори със мен....

О, Господи, виждам Те ясно и мога без страх,
и без срам от моите грини и прах
при Тебе да гойда, да моля, да питам,
или да Ти кажа просто, че Те обичам.

18.04.1994

Първи сняг

„Непрестанно се молете...“

1 Солуници 5:17

Отдавна трябваше да завали снегът,
отдавна.

В нивята бурените избуяха,
заплашвайки да задушат посяното.

Врабците бяха се заели вече

гнезда отново да градят;

и някой друг объркан храст

събуждаше се сутрин в цвят,

забравяйки, че зимата се спи

и че не живеем в субтропична зона.

Но, ето го и този късен първи сняг!

Не спира, неуморно пада.

Не се отчайва, че изчезва пак

и кротко прогължава да полага

минути след минута,

час след час

снежинка по снежинка,

пласт по пласт.

Покрива най-напред отгоре,

това, което е за показ, за очи;

а после бавно го натрупва и надолу –

чак до пръстта,

докато нищо вече не личи.

Ще дойде още сняг – и втори, трети, пети –
и чак до пролетта ще продължи:
През зимата избелва се полето
да може хлябът чист да се роди.

16.11.1993

Разбойникът на кръста

На моя син Верен, с любов

„Разни го, разни го!“ – тълпата реве.
„Друг цар ни е нужен! Този нека умре!“

И ето Го – бледен, пребит, изтощен,
със кръст натоварен върви Той пред мен.
Палачите блъскат и бичът плющи;
тълпата се смее, ругае, крещи.
Пулсира в кръвта ми омраза и мъст –
Той безпомощно пада под тежкия кръст;
Но бичът Го вдига отново на крак.
„Голгота е близо! Удряй Го пак!“

Питам се: „Кой е този Исус – Назарянина?
Дали не е искал да сваля тираните?“
Той пада отново, обръща към мене очи –
от тръните кръв по челото струи.
И сякаш вълна от любов ме залива –
забравям за миг, че ме чака погибел.
Животът ми случка след случка минава –
убийство, грабежи – пред мен оживяват.
С право съм осъден, виновен съм, знам.
Заплата е кръстът, о-о, ужас, и срам!

Разпятие, болки, в главата шуми,
въздух не стига, и жажда гори...
Отдолу се смеят, подават оцет,
викат и ругаят, гаври безчет!...
– Хайде, слез от кръста, щом си Божий син!
Други си избавял – себе си спаси!
– Отче, прости им, не знаят що правят!
Боже мой, Боже, защо Ме оставяш!

Обръщам се с мъка към ТОЗИ до мене
и срещам отново погледа нежен...
Разбирам задъхан: та Той е Син Божий!
О, милост! Невинен на кръста е сложен!

– Спомни си за мене, Господи, Исусе Христе!,
когато дойдеш в Царството Си, в Свойто небе!
И чувам гласа Му – към мене?? – каква чест!!!:
„С Мен ще бъдеш в рая – и то още днес!“

26.11.1993

Петър

„Презрян бе, и за нищо Го не счетохме.“

Исая 53:3

Каква ужасна нощ, нощ без почивка.
Отвсякъде крясъци, факли и дим.
Отгоре небето с гъст мрак е покрито.
Наоколо чужди лица, силуети на Рим.
Хванаха Исуса – Той им се остави.
Пред мене завързан Го блъскам!
Защо? Нали си върви?
Да бягам – къде? По-добре отдалеч да Го следвам,
сред гора от юмруци, копия, глави.
„Ех, Симоне, защо не остана при лодката –
да си беше тогава риба ловил!
Защо ли повярва на Назарянина,
защо се остави тъй да те плени?...
Мислехме, че Той е Месията, Царят:
уж видяхме с очите си; и си бяхме с ума!
Той просто грабна душите ни
със Своите думи, с чудесата, с Духа...“
„И ти беше със Него, нали видяхме
как отсече ухото на онзи слуга!“ –
ме връща грубо отново край огъня
една свадлива и проста жена.
„Със Него!? Проклятие! Какви ги говориш?
Не Го и познавам какъв е, и кой!“

Но гругите кимат и сочат към мене –
„И ти си от Галилея, както и Той!“...

Ах, човешката жарава – не топли!
и разговорът безсмислен – не върви.
Сърцето ми търси пак истински огън –
в онези, до болка познати, тъжни очи...
Петелът, вестител на чакано утро, пропява,
гласът му раздира мъгливия здрач.
„Нали беше готов да умираш за Мене тогава?“
припомня без укор един поглед благ...

Не си ли и ти като мене, приятелю?
Не си ли объркан понякога, уплашен, смутен?
Не се ли съмняваш и ти във Спасителя?
Не искаш ли пак да седнеш край огън студен?
Недей да забравяш, че Той е Началото и Краят,
че Той е в действителност Всемогъщият Бог!
Какво ще получиш от смъртните хора в замяна?
Къде под небето ни има такава любов?

*На синовете ми Начо и Верен
и дъщеря ми Лиляна, с любов
2.06.1994*

Мисионерска

На Здравко

Отново съм при вас, дечица мои, след
продължително отсъствие.
В гърдите ми бе свило вече неспокойствие гнездо.
Представях си как чуждо и студено
е без мене вкъщи;
как тягостно протичат вечерите,
празното легло.

Затварях си очите и си представях –
малко тъжно –
как сутрин всеки бърза в тъмното поел,
без топлото ми, бащинско „Довиждане“;
без краткото ми „Бог да е със теб!“

И виках всеки път безмълвно към небето,
със вяра искрена:
„Пази ги , Господи, децата ми пази!
Ти можеш да запълниш липсата ми
във сърцата им;
във Твоята грижа нека няма празнини.“

А знаех, че не бива да се плаша и
да се тревожа,
защото Бог е верен, не заспива, неотклонно бди.

Сам Той ни казва грижите си върху Него
да положим;
въздишките, несгодите, и хора, и съдби.

Отново съм при вас, дечица мои,
след дълга, дълга пауза.
Отново искам да извикам – този път на глас:
„Благодаря ти, Господи, че Ти си ни упазил;
че сме отново заедно, и ... останни със нас!“

19.12.1993

Улица

*„Превъзходната мъдрост възвестява по улиците,
издига гласа си по площадите...: Глупави, докога
ще обичате глупостта? ... Обърнете се...
Ето, Аз ще излея Духа Си на вас, ще ви направя да
разберете словата Ми...“*

Притчи 1:20–23

Продаваме, подаряваме книги,
книги за Бога, за вяра в Исус.
Стоиме напрегнати, каниме,
чакаме някой да мине, да спре –
и да вземе.
С нас чака и ТОЙ – невидим
с любов и търпение.
С гласа Си – с нашия глас –
им вика да спрат, да посегнат
към Благата вест за спасение.
С ръцете Си – с нашите ръце –
подава на хората Хляба.
А после с Духа Си отново ги кани –
този път „без пари и без плата“ –
да „си купят“ (в кавички) по милост
ЖИВОТ!

10.07.1994, Бургас

Гледна точка

*„Ако греховете ви са като мораво, червени,
Ще станат като бяла вълна – бели!“*

Исая 1

„Сивата маса“ – народът – звучи некрасиво.
Но и аз съм от него – една точка сива,
от гледната точка на някоя по-малко сива.

Живея в сивия свят на този опушен, сив град;
в сив жилищен блок на улица „Сива“,
Под сиво небе, да, понякога тъмно-сиво.

Не съм по душа галтонист, нито отчаян,
но просто виждам нещата реално изваяни –
че ние и всичко, което твориме с ръцете,
попада под сивата четка на времето
и посивяваме – под и над темето.

Това е поглед от нас, поглед отгору,
Но има и Друг, който гледа нещата от горе.
Сивите точки са Негова собственост:
и всяка е ценна, с цвят, име, достойнство.

Той вижда кръвта на убития Авел в полето,
която крещи за съдба към небето –
червената кръв по лазурната синя планета.

Той вижда и тази на пасхалните агнета,
намазана по вратите на сивите къщи от кал
за всеки от Своите люде – Израйл.

А Кръвта на Сина Му – кръвта на завета –
стои вече двадесет века – за всеки! –
червената жива вода на любов към човека.

От гледна точка на Бога имаме перспектива!
Не сме маса от точки, наплач ненужна и сива,
а личности цветни – творения Божици, вечни!

20.09.1994

Пеперуга

Ти каза само една дума, Исусе.
Ти каза: „Живей!“ – И аз оживях.
Изправих се, тръгнах след Тебе –
невидим за другите,
но за мене – познат.
Значи това бил животът! –
А доскоро бях долу, на тъмно!
Като някаква ларва се мъчех,
без посока „напред“ – да напредвам,
и безсмислена „цел“ – да преследвам.
Значи това бил животът! –
Под Твоето слънце покоят;
от Твоя вятър понесена
да летя, а не да се ровя;
и да зная,
че при Тебе ще стигна
във края на моето битие.

18.08.1995

Търпение

„Каза и тази притча: Някой си имаше в лозето си посадена смокиня; и дойде да търси плод на нея, но не намери...“

Лука 13:6-9

Посадихме фиданка в градината:
окопахме грижливо наоколо,
завързахме здраво към колеца,
та да издържа на вятъра.
Поливахме, плевихме, кастрихме –
направихме всичко по книга;
и така – за ябълки чакаме
вече от пет-шест години.
Тази пролет покри се със цвят –
розово облаче, уханна премяна.
Десетки цветчета завързаха плод,
после окапаха и покриха поляната...
Останаха горе само листа –
гребни отпърво, след туй по-големи.
Но от многото „ябълки“ – остана една –
първа отплата за мойто търпение...

Колко дълго ме чакаш, Исусе, и Ти? –
чакаш ме вече десетки години.
Дали ще намериш в мен плодовете добри,
или само джунгла от листи зелени?

15.01.1995

Един последен ген

На моя любим

Винаги идва последният ген –
генят на раздялата.
Но в известен смисъл за всеки от нас
той е и ген на началото.

– Довиждане, сбогом! – подавам ръка,
жалко, календара не мога да върна.
Няма време тука за дълги слова,
Няма място вече за сълзи.

Поглеждаш разсеяно, сякаш вече си там,
накъдето се релсите вият.
Остава перонът след теб опустял;
вятър бързо сълзите ми трие.

Само нощем, когато затворя очи,
мога пак назад да се върна:
с теб да тичам по онези поляни, гори;
пак във къщи засмян да те зърна...

16.12.1995

Последният ден

Винаги идва последният ден –
денят на раздялата.
Но в известен смисъл за всеки от нас
той е и ден на началото.
Начало на вечната радост и слава
за този, спасения грешник.
Начало на падане в горящата лава
за онзи невярващ нещастник.

– Довиждане, сбогом! – протягаш ръка,
жалко, календара не можеш да върнеш.
Няма време тука за дълги слова,
Няма място вече за сълзи.
Сега е ЖИВОТЪТ тъй близо до теб.
Недей да се бавиш, грабни го!
Не чакай да дойде последният ден,
че може да плачеш горчиво...

1995

Възкресение

Просто не вярвам, че пролет отново ще дойде;
Просто не вярвам.

Просто не вярвам, че тези премръзнали клони
отново ще пръскат дъха на липа;

Просто не вярвам, че и тази черна земя
отново ще бъде покрита с треви и жита
и че някога пак ще се случи

студът да си грабне багажа и се пропука ледът,
и на оградата пак да запее синигер.

Просто не вярвам! – Но ето че става!

И всяка пролет отново доказва
и ми казва да вярвам.

Просто да вярвам!

Просто не вярвам, че някога изгрев ще дойде,
начало на ден, който никога няма да свърши;

в който смъртта никога няма да може
ръката любима от моята длан да откъсне.

Просто не вярвам, че това измъчено тяло
ще стане нетленно във миг на око;

и че тези очи ще гледат в отвъдното,
където е нашият Господ,

където е радостно, светло, добро.

Просто не вярвам! – Но и това ще се случи!

И всяка пролет, от Него създадена,
отново ми казва да вярвам.
Просто да вярвам!

20.12.1995

Молитвен час

На скъпата ми майка Лилия

Залез.

Една жена върви сама край морето,
забрадена, навела глава.

Над нея – огромният купол – небето.
В пищни багри угасва денят.

Зная,

това е нейният час за молитва
в „храма пясъчен“, окичен с морска трева,
а забързани чайки прелитат –
като свещи просветват с крила.

Ето, там!

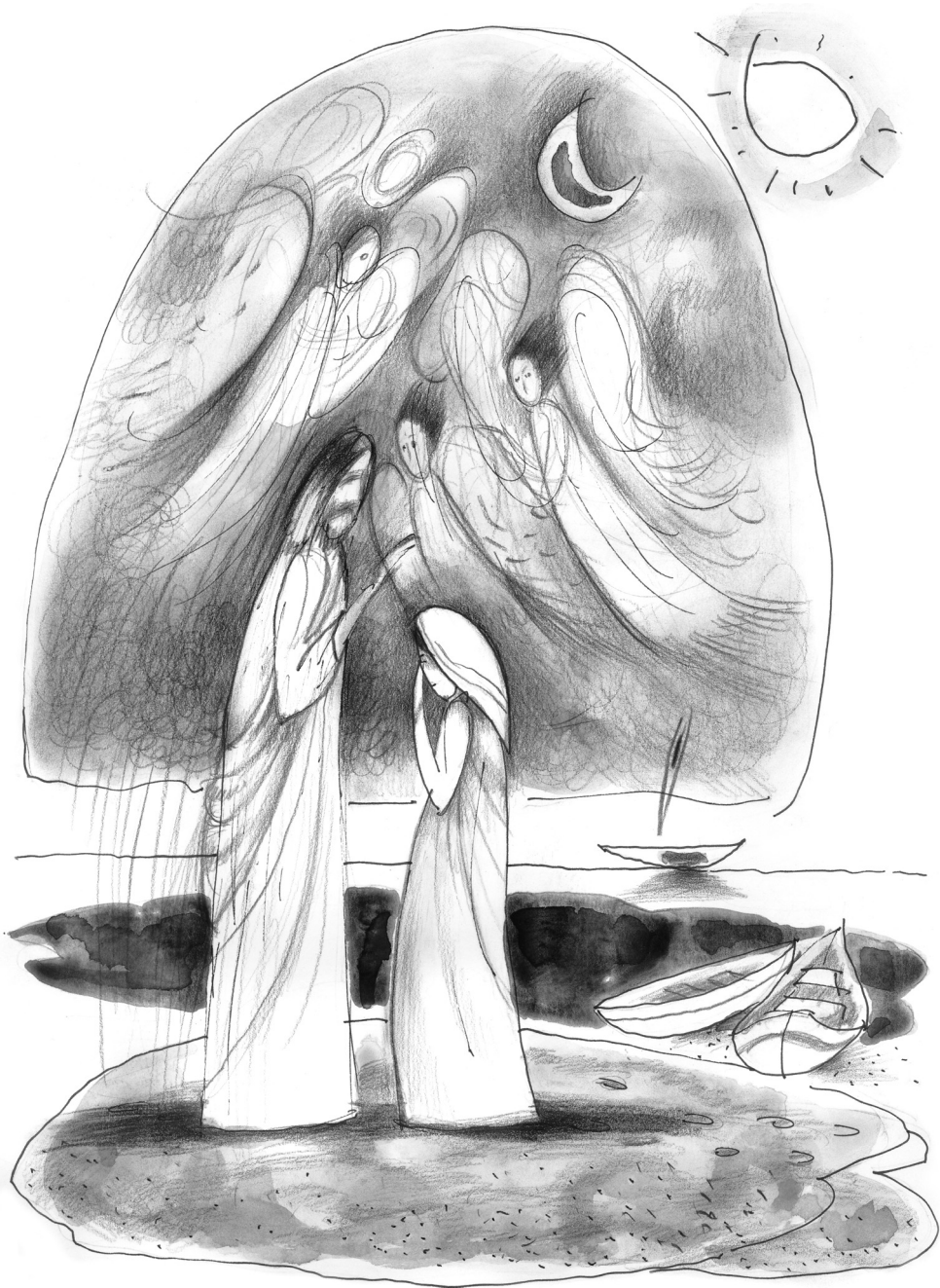
Тя е винаги там в тази минута –
често гледам как бавно по плажа върви ...
Понякога в облак е „храмът молитвен“ закътан,
понякога бял в разпенени вълни.

Чуй!

Не, ти нищо не можеш да чуеш,
та тя говори със своя небесен Баща!
И гласът ѝ – мелодия в химна хвалебствен.
на морето, на вятъра, на онази скала...

Чудна гледка!
Имам чувство, че жената там ще остане,
като превито от вятър дръвче.
Не, Бог я вижда по-скоро като колона от злато
в неръкотворния храм под открито небе.

15.01.1996

* * *

На мама, с любов от Криси

Един ден ще сме заедно, майче, но не както сега.
Не ще ни разделят моретата, нито смъртта.
Ние пак ще сме същите – и да, и не –
ще имаме ново и чисто – сърце, и лице.

Реших се за тебе, любима

*„Мъже, любете жените си, както и Христос
възлюби църквата.“* Еф. 5:25
*(Посветено на онези братя – семейни християни,
които са готови да следват този път, въпреки
отчаяното Римл. 7:23, 24)*

Реших се за тебе, любима.

(Както и моят Спасител за мене.)

Единствена моя,
скъпа и несравнима с никоя друга.
Нежна, чуплива, ранима
от погледи, жестове, думи.

Реших се за тебе – да те обичам,

(Както и Христос ме възлюби.)

каквато и страница за мен да разлистнеш
от твоята богата душевност и същност.

Реших се за тебе – да те приемам,

(Както и Той ме приема.)

дори и облечена сутрин в онази пижама,
угрижена и забравила, че съм до тебе застанал.

Реших се да те следя с моя поглед,

(Както и моят Приятел ме гледа.)

да търся и със възторг да откривам
онази прекрасна жена, в която съм влюбен.

Реших се да слушам гласа ти,

(И Исус също ме слуша.)

дори и когато случка банална разказваш.

И да се мъча да те топя и радвам,

с най-умни съвети, с неразделено внимание.

Реших се да мисля за тебе, любима,

(Както и Господ постоянно мисли за мене.)

отхвърляйки всякаква чужда натрапчива хубост,

с която светът ме облива – и нощем, и денем.

Реших се да ти прощавам, и да забравям.

(Както и Той всеки ден ми прощава.)

защото грешиме, защото сгрешавам,

и защото тъй често обичаме себе си само.

Решил се бях вече за тебе, любима,

и пак, и пак, и пак се решавам.

6.03.1996

Неделя сутрин

„To „go“ or not to „go“ – that’s the question.“

Неделя сутрин е и в мен се борят
отново двата гласа на добро и зло;
Единият ме буди да се вдигна
от топлото закътано легло.

„Но“ – казва другият – „в неделя сутрин
единствено възможно е да си отспиш!
Във църквата ти и без теб ще минат;
Ти здравето си трябва да щадиш!“

Аз мислено в събранието влизам:
В прозорците наднича пролетният ден;
Набързо между хората място намирам
и слушам Словото със дъх стаен:

Роден в един обор в далечна Палестина;
оставил славата Си в святото небе;
за теб и мен от тук Спасителят е минал,
а после и на кръста в мъки да умре.....

Около мен е тихо, а отвътре блика
такава светла радост, обич, топлина;
момичето до мен избърсва скрито
една от благодарност рукнала сълиза.

Накрая песните, и хлябът и виното,
молитвите – в сърцето и на глас;
и вече знам къде ми е местото:
Където Той стои – там нека съм и аз.

Въпросът е решен и ставам без забава.
Обичам Господа! Обичам този час!
В неделя сутрин искам да прекарам
частица рай – със Него и със вас!

1996

Отварям вратата

Аз съм Вратата... Исус

Открехвам вратата и излизам плахо навън;
хорски думи ми хвърлят пясък в очите;
в уж приятелски поздрав – крие се трън;
с остри думи ме ръфат шегите им.
Очаквам разбиране – а срещам досада;
търся опора – но падам във нищото;
радост споделям – а жъна омраза;
и злоба ме лъха в букетче от присмехи.

Тогава... отварям Вратата –
и влизам, Исусе, при Теб!
Сам ми избърсваш нежно сълзите;
тихо разказваш за светлия Ден
в Твоето Царство – там, над звездите...
Даваш ми Хляб, пия Жива вода,
смях и слънце изливаш в душата ми
и ме изпращаш отново навън –
но този път със крила:
Защитен и завинаги скрит в любовта Ти.

18.11.1996

Душа

„Окаян аз човек!

Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?“

Римл. 7:24

Копнея, топя се, избухвам,
в отчаяни битки летя.
Вулкани от чувства завихрят ме
ту в страсти, ту в чиста мечта.
Неочаквана радост поражда
надежди за отгих и порой от кураж!
Кратко съмнение - и червей разяжда
уж постигнато щастие - пустинен мираж.
Пак плановете. Пак вятър попътен подухва.
Пак пламвам, пак сривам се в смут.
Отчаяно лазя нагоре, но рухвам
отново във своята граница - плът.
Крещя и ридая, стремя се разпенена ...
и ..., както отбито детенце на майчина гръд,
замирам, най-сетне почивка намерила,
възхитена утихвам, покорена от Божия Дух.

1.07.1997

Охлюв

*„Защото познаха Бога, но нито Го прославиха
като Бог, нито Му благодариха...“*

Римл. 1:21

Софийско ранно утро е.

По жълтите излъскани павеа
сериозен охлюв с очилца –
по свои охлювски дела –
забързано с къщурката си крета.

Какви ли грижи има? – Кой го знае.
Какво ли на сърцето му тежи?
Дали не мъкне за последен път кравая си?
Дали по залез ще се върне пак, или ...?

Една гигантска тежка гума
едва-едва не го премаза;
а той, във плановете изгубен,
дори опасността не забеляза.

Наведох се и вдигнах го с ръка,
преминахме кръстовището „на зелено“;
В тревницата не смънка и „благодаря“ –
„Съдбата“, казват, „беше пак добра към него“...

Ах, нека си минават в суматохата
забързани – и хора, и коли.
В една добра **Ръка** дори и охлювът
понякога умее да лети.

20.07.1997, София

Моята страна

Земя си, Българю, прекрасно творение!
Кой ли поет и писач не те е описвал!
Имаш само шепа народ население,
но е безбожно, без пастир и мисъл.
Отвън ни крадяха, лъжеха, язدهха бясно,
бандити отвътре разбиха последни надежди.
Де що бе сърчно, умно, учено, свястно –
гледà, мъчì се да бяга по краища чужди.
Все са ни други виновни – не ние!
Такава, казват, била ни съдбата!
С вековни традиции по гърдите се бием,
а вътре тревожно бият сърцата ни.

Какво сме били например виновни,
че сме родени, да речем, немарливи?
Че реките ни – черни, отровни –
тенекни и гуми обливат?
Кой ти гледа, как явно си хвърляме
от прозорците своите боклуци?
Че децата ни изгряят омърляни
в мръсотия на улични кучета?

И какво да направим? – Просто да чакаме
някой друг да ни грабне метлата?
Да се почесваме и протакаме,
докато друг измете пред вратата ни?...

Какво сме виновни? – И просто затъваме
в злоба към Бога и – към човека.
Вместо да плачем, нови уголи трупаме,
страдаме пак – и така е от века ...

Но макар че е често забулено
в прах и смог над мене небето;
и какви ли не грижи ме брулят,
всекидневно обгарят сърцето ми;
пак в тътнежа на планове разни,
на бегли надежди, които се рутят,
чувам ясно Исус като казва:
Има изход за вас! **Аз съм Пътят!**

10.09.1997

Есенни вечери

На моите приятели

Пак есен. Станаха късички дните.
Рядко е синьо небето отгоре.
Слънчице зрейне, прокапят стрехите,
жълти листа се завихрят по двора –

Как искам да седнем вечер край ‘огъня’,
в уюта на топло домашно огнище,
да се погледнем, да поговорим –
въпроси за Бога, за вечност да нищим.

Как искам да разказваме кротко на някого
за Исуса – живият път към небето,
а не на екрана синьото мляко
да пием – самотни и чужди – с кафето.

Нека си бъдат късички дните,
но дългите вечери да са отново заети...
Нека есенни облаци крият звездите,
но в нашето огнище – огън да свети.

23.09.1997

Сълзи

*На Патриция,
в оня гърждовен ден*

Какво като вали? –
Нали небето също може
да плаче с радостни сълзи? –
Патриция е вече горе, при Спасителя;
далеч оттук, в сияйни висини!
Какво като вали? –
Нали земята, поела семето,
ще го запази, чак до онзи час,
когато то напълно променено
ще чуе арахангелския глас?
Какво като вали? –
Нали сълзите ни
отново ще се слоят с радостния гържд,
когато – не след дълго – ще се видим
с любимите, отишли преди нас?
Какво като вали? –
Нали отново ще блесне слънцето
след облаците в земните ни дни?
Не „сбогом“, а „довиждане“, сестрице!
... и плачем ... със радостни сълзи...

01.10.1997

На моя съпруг, с любов

„Поздрави съпруга *си!*“ – ми каза някой.
Или: „Как е мъжът *ти?*“ – ме попита друг.
Мъжът *ми...* – звучи притежателно,
като моето жилище, моите книги...

Моят съпруг...

Сутрин сме заедно около масата.
После се разделяме – той насам, аз натам,
за да можем отново на вечеря
да си разказваме случките от деня.

Той е до мен в леглото, когато заспивам.
Събуждам се нощем – той пак е до мен.
Когато отворя очите си сутрин,
той вече отдавна е станал – чете.

Сутрин след сутрин, вечер след вечер –
от много, от много години насам...
Как беше без него – вече не помня.
Сякаш сме били винаги двамата –
едно цяло – мъжът ми и аз.

– Няма да се разделяме, никога, никога!
– Твърде съм сигурна ли? – О, не! Просто мечта...
Аз сякаш съм станала част от него:
на китарата звучна – струна една.

Моят мъж...

Човекът, без когото не искам да бъда –
нито днес, нито утре, нито кога и да е.
Пред когото не трябва да се преструвам –
ни на весела, нито на умна, ни на какво и да е.

Той безрезервно ми доверява
страхове и надежди, провали дори;
аз толкова често го наранявам –
но зная, че той ще прости...

Моят мъж...

За това, че те има, че до мене си близо,
искам да кажа **на Бога**: „Благодаря!“
На днешната дата, най-просто и мило,
с любов и доверие:

твоята жена.

8.10.97

(Р.Д. на Здравко)

Заради мен

*„Той се отказа от всичко,
като взе на Себе Си образа на слуга
и стана подобен на човеците;
и като се намери в човешки образ,
смири Себе Си и стана послушен до смърт,
даже смърт на кръст“*

Фил. 2:7,8

Благодаря, че ме чакаше толкова дълго,
търпеливо и тихо.

Благодаря, че ме водеше през годините –
от утробата, чак до тука.

Ти си ме знаел още тогава, от нищото;
още преди първия изгрев над бездната.

Видял си ме как ще се раждам,
знаел си как и кога ще умра.

Пожелал си да живея във Тебе –
но си чакал моето „Да“!

Благодаря, че не ме принуждаваш
да падна пред Теб на колène,
въпреки че го заслужавах,
Ти, Повелителю на вселената!

Ти слезе от горе, Господи, но аз
нямам и бегла представа какво си оставил!

Роди се в обор, беше уязвим като нас;
избра скръб и презрение вместо славата!....
Благодаря, че се отказа **от всичко**,
че заради мен стана човек, на човеци слуга;
и че смирено – пак на моето място –
там на кръста във мъки умря!

След толкова години, Исусе, със Теб,
не мога да кажа, че съвсем Те познавам.
Но доброволно, от цяло сърце,
коленича, и пред Теб се прекланям!

8.10.97

Хлябът наш насъщни...

„Аз съм хлябът на живота.

Който дойде при Мен, никога няма да огладнее...“

Йн. 6:35

Хлябът е нещо съвсем обикновено.

Достъпен за всеки, **навсякъде**;

но също така и нещо безценно,

както водата и светлината.

Хлябът е нещо съвсем обикновено.

Насъщен, незаменим за човека,

без разлика дали сме богати, бедни;

на каква възраст сме, бели и черни.

Хлябът е нещо съвсем обикновено.

И напълно достатъчен.

Да минем без друго винаги можем,

ако хляб на трапезата сложим.

Хлябът е нещо съвсем обикновено.

Но не просто храна.

Като се почне от оран и се свърши с пещта –

колко труд, колко ръце, колко борба!

И все пак:

Хлябът НЕ Е нещо съвсем обикновено.

Защото е символ на Божия Син, на Христос:

Хлябът небесен, достъпен за всеки, навсякъде,
насъщен, незаменим и напълно достатъчен,
жива храна за вечен живот.

Хлябът НЕ Е нещо съвсем обикновено...

28.10.1997

Щастливи?

Сменихме си квартирата с надежда,
на ново място да започнем нови дни.
Започнахме отново като младоженци:
Отново само гвама – аз и ти.
Наоколо ни беше чуждо, мрачно:
стени, прозорци, гледката отвън,
и като деца от забавачката
се вкопчихме един във друг.
Но в бързината бяхме взели по погрешка
неща ненужни – мебели от стария живот,
от старите проблеми и болестки –
и се оказахме пак в стария хомот.
Отвънка уж се бяхме променили,
уж „нови мехове за новото вино“.
Но не успяхме с малкото си сили
да стигнем по-добро ниво.
„Ех, докога ще е така със мене?
Не ще ли нявга да се променя?“
На кой не му се иска без усилия
да стане истинската, мъдрата жена?

„Какво е в твоето сърце, не зная,
но чувствам, че и аз не съм щастлив.“
Дали да продължим да си играем
на младоженци с този тон фалшив?

– Ще ни помогнеш ли да почнем, Боже,
живот по Твоя план, напълно чист и нов?
Да се преместим пак на ново място – можем,
но нека вземем само Твоята любов.

Залцбург, 4.12.1997

Последен час

Щом почука часът и на нашта врата,
не пита дали сме готови да тръгнем.
Дори да се вкопчим в тази тленна кора,
нак в неизвестната вечност отплуваме.

А можем спокойно да отпуснем ръка,
като знаем, какво ни очаква отпатък,
ако вярваме в скъпата кръвна цена,
която Исус е платил за душата ни!

Ний не знаем нито деня, ни часа,
в който Ти ще ни вземеш при Себе Си.
Отмахни от сърцето алчността и страха,
на плътта неизменните белези!

Благодаря Ти, Исусе, за Твоят любов,
с която отмахваш страха ми.

Тя прави живота ми чуден и нов
и с нея ще дойда пред трона Ти!

Твориме, градиме какви не блага –
има време за всичко под слънцето.

Но не дай да пропуснем, Исусе, мига,
в който Ти ни предлагаш спасението.

Да можем за Теб да презреме света,
Твоят Царство да търсим и чакаме!

Когато тук свърши и дойде часът
без страх да потеглим нататък!

март 1999

Лястовици

На нашите деца

Става дума за нас:

Уж свиха гнездо, отхраниха челяд,
а все незнайни светове сънуваха...
Отмина лятото, отмина жетвата,
и лятнаха,
към съницата си отплуваха.

март 1999

Облаци

Те виждат слънцето преди да е изгряло
и стават огнени,
нанизани във огърлицата на изгрева.
Земята тръпне, премаляла
в очакване на своето светило.
Те, облаците, ще изчезнат,
стопени сякаш от пожара на лъчите,
а ние примижаваме от блясъка
и чакаме да светне и в душите ни.

18.01.2004,
на път за Пловдив

На запад

На запад, все на запад,
от ранина на път съм тръгнал.
И сянката ми, тичаща
 пред мене,
сега се влачи уморена
 заг гърба ми.

април 2004,
с Мария на път към Добринище

Подарък за теб

Ах, помниш ли,
ти каза ми, че искаш с мен да остарееш,
със мен да минеш през пустинята на този свят?
И аз ти казах просто: „Да, ще тръгна с тебе!
До твоят силно рамо нямам страх.“

А ако нещо, или някой друг „под слънцето“
ми стане някога от тебе по-любим,
то напомни ми, моля те, че Господ ни е свързал,
че съм за теб направена – докрай на моите дни.

Разбира се, желала бих да съм единствена
любима...,
помощник и приятел верен, в радост и в беда.
Би трябвало да бъда също твоя слава –
ах, Господи, как искрено ще се старая за това!

Но, моля те, когато хубостта ми като птиче,
прокудено от вятъра на времето си отлети,
не позволявай на очите и сърцето си да тичат
по друга, че ужасно ще ме заболи...

Когато вече няма да ти бъда нужна,
то Бог при Себе Си обратно ще ме вземе.
Защото,... знаеш ли,... аз Негова съм всъщност,
а само временно – ПОДАРЪКЪМ СЪМ ЗА ТЕБЕ!

май 2001, Варна

Хепи енд

Ах, помниш ли,
когато пред свидетелите се разписвахме
след дългите, прочувствени слова
за обич, дълг, за вяроност и за грижа,
за принадлежност – до смъртта?

Тогава, мисля, бях безкрайно искрен,
без капчица съмнение, с простота.
До мене – ти, със поглед бистър,
стоеше кротко в бяла чистота.

И вярвахме, че сме от малкото щастливци,
поели ЗАЕДНО през трудности напред,
които ще успеят – о, науk на всичко –
романът си да свършат с „Хепи енд“...

Романът,
който пишем оттогава, ... е любовен.
Героите сме аз и ти.
От векове се знае, че е роман съдбовен,
щом имаме „под слънцето“ живот един.

Аз вярвам,
Бог е , който влива обич във сърцето.
И Той е, който ни доведе чак до тук.

Дано да ме променя към добро, където
не съм пораснал за съпруг.

От Него мъдрост ще се моля да получим,
любов – и за начало, а и за край щастлив,
че трудно е – в романите на другите научихме.
И нека Той към нас да бъде милостив!

24.03.2005.

За сватбеното тържество на Галя и Валентин

Майчина молитва

На моята дъщеря Лиляна

Към Тебе издигам гласа си, Спасителю.
Едничък си Ти, който ме чуваш!
Ти сила и власт притежаваш божествена –
молитвата майчина милостиво да сбъднеш...

Далеч от дома отлитна гетето ни.
Далече – за нас, но е близо за Тебе.
И вярвам, о, Боже, ще бдиш неотменно
над нея със грижа – и вярна, и нежна.

Благодаря Ти, Исусе, че не ще я забравиш,
дори да забравя да моля за нея.
Че Твоята милост към нас не престава,
а Твоята вяност небето достига.

12.12.2001

Най-последно

Най-последно се свърши с фасадата;
но домът дали е готов?
– Не стигна време за важното –
за истина, вяност, любов...

Отваряш вратата и влизаеш,
стъписан попадаш – във нищото.
Очакваше крак да погвиеш,
но няма ни стол, ни огнище.

Така ли изглежда животът ни?
Не казвай, че вече е късно.
При Бога ги има нещата ни –
нека искаме, и Той ще ги пусне.

септември 2003

Елате при Мене

„Елате при Мене всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви дам почивка.

Вземете Моето иго върху себе си...“

Исус Христос (Мат. 11:28,29)

Ето, идвам! С товар от копнеж за спокойствие.
С мечтата с предишната радост да дишам;
с надежда за отдых във Твоёто присъствие.
Скована от злото човешко се питам:
„Ще мога ли пак да се смея, да тичам?“

Ето идвам. Потапям се в Твоёто Писание.
Лъжите остават галече погребани.
Горчилката руква в поток от ридания.
Протягам ръце към Теб за спасение –
от тях..., и от себе си.

Ето, идвам. Предавам се, вече не мога.
Не искам да питам „защо“, „докога“.
Не се блъскам в стените на болка и гняв;
стоя и очаквам да стигна до смисъла,
който Ти, Боже, си вложил във случая.

Стоя и очаквам почивка...
Исусе, нали Ти ме викна?

24.12.2003

В очакване на мир

*„Ако вие не простите на човеците
прегрешенията им, то и вашият Отец няма да
прости вашите прегрешения“ – Исус (Мат. 7:15)*

Прощавам, о, Боже!, Проща-а-вам!
Отхвърлям, потискам гнева и омразата
коварно нахлуващи някак във мислите
през още болящите рани в душата ми,
нанесени нявга жестоко от близките.

Отхвърлям и прошка отново им давам.
Повтарям, за кой ли път веч, че прощавам.
И волята своя – от мен самата притисната –
поставям под Твоята воля, о, Боже, всевишната.

24.12.2003

Разговор-молитва

Аз искам да Ти нося радост, Господи,
а нямам какво да Ти дам.
Стремя се, понякога напразно
да бъда както съм желан.
Бих искал някак да покажа,
че Те обичам и ценя,
но, струва ми се, не успявам
това, в което се стремя.
Ти приеми живота ми, макар че
не както трябва съм го построил
и имай милост и дълготърпение
към ученик – усърден, но унил.

18.01.2004

Сбогом илюзии!

*„А Исус не им се доверяваше, защото познаваше
всичките човеци и знаеше какво има в човека.“*

Йн. 2:24,25

Сбогом илюзии – мъниста нанизвани
от люлката още – че има в човека добро.
Сбогом доверие в човешката обич,
във вярност и честност – къде са, в кого?
Сбогом илюзии! С мъка катеря нагоре –
главня обгоряла, с гуша без крила.
Задъхана изкачвам към друго стъпало:
със жива надежда към ДРУГ се стремя!
Сбогом илюзии – цветни листенца
в повяхнал венец на детинска мечта –
и макар че сърцето е тъй отмаляло
с болка ви късам – една по една!

Ал.б-ца, 10.07.04

Снегът се топи

Снегът се топи,
а в мене е сякаш ледена буца запряла.
Отгде ще се вземат „любов, радост, мир...“,
когато сърцето ми сякаш да бие е спряло?
Така ми се иска да сложа глава натежала
на Твоето рамо, Исусе, облечена в бяло,
и дълго, и дълго така да остана,
та слабост и болка във мен да престанат.
Снегът се топи ... Дано ледовете
докосне ги Твоята мирна десница
и аз като в пролет на шир в бреговете
да мога да рукна, да бликна, да плисна.

18.01.2004, на път за Пловдив

Иглики

На моята първа внучка Лара

Иглики, разсипано злато в тревата,
в косите на малката Лара блестят.
В очите ѝ – пролет рисува гъзата,
в детските длани – иглики цъфтят.

Слънчоглед

В слънцето гледа и пълни
своята пита с плод.
В слънцето поглежда
и дори във ваза свети.
В слънцето се взира и събира
светлина и топлина за мрака.

История на една книга

На Издателя

Аз съм стара книга – орфана и избеляла,
с пожълтели листа.

Разгръщаха ме, четеха моите слова.

Във мене звучи сал песен една –

Песента на живота, на вечния.

Късаха, цапаха ми листата,

и заглавната страница ми събраха;

стъпкаха ме дори и на пътя в праха,

но Песента на живота в мен не замря.

Уж бях добре подшита, подвързана,

но не издържах на злините пороя забързан.

Каквото има все още останало в мене –

все някой ще се намери да прочете, да запее...

Познавам Издателя.

Той умее да създава шедьоври.

Да ме издаде се надявам и вярвам отново –

този път с несравнимо по-добро съдържание,

в едно неръкомтворено, вечно издание.

18.04.05

Носталгия

*„Има време за всяко нещо ... време за прегръщане
и време за въздържане от прегръщане.“*

Екклесиаст 3:1–8

Момчето на масата съседна
не забелязва никого и нищо.
Наведено, разпалено разказва нещо
на дамата си, седнала отсреща.

А тя му вярва – зачервена и усмихната,
тъй както никога не се усмихва.
Разбира работи, които никога –
преди и след това – не ще разбира.
И слуша го – Ах, страшно интересно! –
като насън в момчето си унесена.

Те сякаш някакъв си друг живот живеят –
сега на масата, а после за ръка,
докато след време изтрезнели се събудят
далеч от своя свят на влюбени,
в студената реалност на нощта.

10.08.2005

Спасение

Ha Soulsavers

(Ha спасителите на души)

Нощта опъна своето покривало
върху грозотата на гения.
Поне не виждаш вече „бялото“,
омърляно в боята на калта.

Сега настава час на сивото,
на грим и маски, и на лак;
на тежкия парфюм от гривата на шум
и светлини във такт.

Едно момче като в сияние
говори нещо за Христос,
а друг във пълно помрачение му казва:
„Дяволът е Бос!“

И в миг от димната завеса
като пеперуда във нощта
към Светлината на момчето
едно момиче долетя ...

Нощта прибира грипни тъмни.
Небето руква – гъжг асфалта мие.
Сърцето чака слънцето да лумне,
със снежно-бяло мрака да покрие.

май 2009

Възкръсналият

„Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота.“

1 Йн. 1:1

Възкръсналият гледаше живота вече
с очи на някой, който е отвъд.
Макар че в ново тяло бе облечен,
сърцето Му пак биеше за нас,
подвластните на смърт.

Не ограничава нищо повече Исуса –
ни разстояния, нито заключена врата.
Без да е ловил риба и без лодка
закуска ни приготвя на брега.

И продължава да ни люби, да се грижи.
В най-трудния момент ще се окаже там.
Понякога да Го докоснеш, понякога невидим,
но никога не чувстваш, че си оставен сам.

Уплашени и очаровани Го гледахме
как се издигна в облаците, в небеса.
И вярваме – тоз път без никакво съмнение,
че ще е с нас до края на света.

Та ние Го видяхме, чухме и докоснахме,
и в раните Му бръкнахме дори;
заради неверността си се засрамахме,
а Той тогава пак ни утеша...

Ах! „Любиш ли ме?“ – три пъти ме пита.
Какво да отговоря? – Любя?
Неверността като любов да означа?
„Ти знаеш всичко. Знаеш колко мога.
Обичам Те, прости ми от душа!“

Спасителят –
разпънат и погребан, и възкръснал –
сега е жив, възнесен в слава, в небеса.
Той скоро ще се върне да ни вземе
в дома Си горе, при Отца.

Сега Той целия ми земен хоризонт заел е,
с присъствието Си всичко в мен е осиял.
Да, вече съм готов наистина да Го последвам
и от любов живота си да Му отдам.

април 2008

В къщи

Снегът чертае хоризонтали по тъмното,
премрежва очите, вледява дъха.
Вдървени краката ми крачат по стръмното,
движат се сякаш на своя глава.

Единствен копнеж: по-скоро във къщи!
На огъня чувам пращането чак!
От болка се свиват измръзнали пръсти
и тракат зъбите в познатия такт.

Във къщи ... Ах, там е и тихо, и светло.
Във къщи е топло, и чисто – уют.
Отвътре ме гледат лицата приветни.
Във къщи добре съм дошла, като в юг...

Още малко остава, а вихърът бръсне –
почти е спечелил вече тази война.
Пристигнах! Сърцето от радост ще пръсне!
И, Боже велики, каква светлина!

19.12.2008

***Изпълвайте се с Духа,
като си говорите с псалми
и химни, и духовни песни,
като пеете и възпявате в
сърцето си Господа...“***

*Послание към Ефесяните,
гл. 5, ст. 19*

Време

1. Не чуваш ли времето как отминава?
Как утре превръща се в днес!
А днешният ден веч залязва и става
отново на вчера, а утрето – днес!
Препускат годините, нищо не може
ни изгрев, ни залез да спре.
На времето сърпът стеблото ни реже –
заран цъфтиме, а вечер се мре.
На времето сърпът стеблото ни реже –
цъфтиме, а вечер се мре.
2. На дните пустинният вятър ни блъска,
гърба ни превива, лицето бразди.
Мечтите една подир друга се пръскат –
оставаме празни, разбити, сами.
И колко е чудно, че Някой ни търси.
Гласът Му отеква в пустинния свод.
Намира ни, леко ни вдига и носи,
превързва ни раните и ни дава живот.
Намира ни, леко ни вдига и носи,
превързва и дава живот.
3. Живот, който не е подвластен на време,
комуто не трябва помади, бои.
Бог в него положил е вечното семе,
що вечер се сее, но вечно цъфти.
Небето изглежда ни толкова близко –
духът ни в простора лети!

И нека годините бързо се нижат –
 Исусе, Животът ни вечен си ти!
 И нека годините бързо се нижат –
 Исусе, Животът си ти!

На моя съпруг, приятел и брат в Господа Здравко

8.10.1995

§ C

1. Не чу-вашли вре-ме-то как от-ми на ва,как ут-ре пре-връ-ща се
 G Dm G
 в'днес, а днеш-ни ят ден веч за-ляз-ва и ста-ва от-но-во навче ра, а
 C
 ут-ре-то днес? Пре-пус-кат го-ди-ни-те, ни-кой не мо-же ни
 C⁷ F Fm C
 из-гrev, ни за-лез да спре. На вре-ме-то сър-път стеб-ло-то ни ре-же,
 G C Fm
 за-ран цъф-ти-ме, а ве-чер се мре, на вре-ме-то сър-път стеб-
 C G C *Fine* *D.S. al Coda*
 ло-то ни ре-же, цъф-ти-ме, а ве-чер се мре. 2. На
 Coda F C
 тин-ни-я свод на-ми-ра ни, ле-ко ни вди-га и но-си, пре-
 G C F
 върз-ва ни ра-ни-те, да-ва жи-вот, на-ми-ра ни, ле-ко ни
 C G C *D.C. al Fine*
 вди-га и но-си, пре-върз-ва и да-ва жи-вот. 3. Жи-

Блуден син

Ти си мойта цел в живота
Ти си мойта крепост, мойта сила.
Твоята десница свята
моите ден и нощ с любов закриля.

Сутрин, щом отворя очи,
песен във сърцето ми звучи.
Поглед вдигам към простора
Теб ще хваля без умора!

Господи, благодаря Ти,
че към мене с благост Ти погледна.
Колко съм нищожно малък –
да ме търсиш на земята слезна!

Бяхах, исках сам да вървя;
щастие да намеря в света.
Бях блуден син във грях облечен,
Но Ти от мен не се отрече.

Ти стана мойта цел в живота;
Ти стана мойта правда, мойта песен!
Наследство вечно и богато
приготвил си за мен в дома небесен.

Господи, благодаря Ти,
че към мене с благост Ти погледна.
Колко съм нищожно малък –
да ме търсиш, да ме търсиш,
на земята слезна Ти!

декември 1995

1. Ти си мой-та цел в'жи - во-та, Ти си мой-та кре - пост,
 Тво-я-та дес-ни - ца свя-та мой-те ден и нощ с'лю-

мой-та си-ла. бов за-кри-ля. Сут-рин, щом от - во-ря о-чи,
 пе-сен във сър - це-то мизву-чи. Пог-лед вди-гам към прос-то-ра,

D.C. al Coda To Coda

Теб ще хва - ля се от-ре-че. ста-на мой-та цел в'жи -
 Ти

во-та, Ти ста-на мой-та прав - да, мой - та пе-сен. Нас-
 лед-ство веч-но и бо - га-то при - гот-вил си за мен в'до - ма не-бе-сен.

Гос-по-ди, бла-го - да - ря Ти, че към ме-не с'бла-гост Ти по-глед - на.

Кол-ко съм ни-шож - но ма-лък, да ме тър-сиш,
 да ме тър-сиш на зе - мя - та слез - на Ти.

Любя Те, Исусе

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди... Който има моите заповеди и ги пази, той Ме люби... Стойте в Моята любов. Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми.

(Йоан 14:15,21 и 15:9,10)

Прпев:

О, колко лесно пеем ний: Любя Те, Исусе!
И колко често молим: Води ме за ръка!
Възвишени чувства бликат със акорди от китарата:
Ще Те следвам даже ако трябва да умра!“

1. А мога ли да си обърна на удар другата страна?
На зло със зло да не отвърна
и на предател да простя?
Да мина с някой „втора миля“
и хляба си да разделя;
да мога с НЕ-то НЕ да кажа,
и ДА-то да е също ДА?
2. Дали на други не завиждам,
когато имат те успех;
тайно да ги ненавиждам,
а пък „приятел“ да съм с тях?
Нечестие дали не правя, това което носи срам?
Пълна мярка дали давам,
за мене както бих желал?

3. Дали врага си благославям, помагам на нуждаещ се?
 И истината защитавам, макар за мен вреда да е?
 Изпадналия дали съдя, а себе си да не виня?
 Сила за слабия да бъда, приятел на самотния?

Привет:

Е F#m В Е

О, кол колес-но пе-ем ний: "Лю-бя Те, И - су- се!"

Е F#m В Е

И кол кочес-то мо-ли- ме: "Во-дима за ръ- ка!"

А Е А Е

Въз-ви-ше-ни чувст-ва бли-кат със а-кор ди от ки та - ра:

Е В В E *folgt* E *Fine*

"Ще Те след-вам да-же, а-ко тряб-ва да ум - ра. ра.

Em Am В

А мо-га ли да си о-бър - на на у-дар дру - га -
 На зло със зло да не от-вър - на и на пре-да - тел

Em Е Am

та стра-на? Да ми-на с'ня-кой вто-ра ми - ля
 да прос-тя?

Е Am F#

и хля-ба си да раз - де-ля? Да мо-га с'не-го

В F# В D.C. *al Fine*

"не" да ка - жа, и "да"-то да е съ-що "да"?

Разбойникът на кръста

1. „Разни Го, разни Го!“ – тълпата реве.
„Друг цар ни е нужен! Този нека умре!“
И ето Го – бледен, пребит, изтощен,
със кръст натоварен върви Той пред мен.
Палачите блъскат и бичът плющи;
тълпата се смее, ругае, крещи.
2. Той спира, обръща към мене очи;
от тръните кръв по челото струи.
Безпомощно пада под тежкия кръст,
но в погледа няма ни омраза, ни мъст.
И сякаш вълна от любов ме заля;
забравям за миг, че ме чака смъртта.
3. Разнятие, болки, в главата шуми,
въздух не стига, и жажда гори...
Отдолу се смеят, подават оцет,
викат и ругаят, гаври безчет!...
„Отче, прости им, не знаят що правят!
Боже мой, Боже, защо ме оставяш!“
4. Разбирам задъхан: Той Божий е Син!
О, милост! Невинен на кръста виси!
„Спомни си за мене, Господи, Христе!
когато се върнеш във Своят небе!
И чувам гласа Му – към мен?? – каква чест!!!:
„Със Мен ще си в рая – и то още днес!“

29.11.1993.

Am C G Am

Раз - пни Го, раз-пни Го, тъл - па - та ре - ве. Друг

C G7 C Am Dm6

Цар ни е ну-жен, Тоз не-ка ум ре! И е - то Го,бле-ден, пре-

C Dm Am G F E7

бит, из - то- щен, с'кръст на - то - ва-рен вър - ви Той пред мен.

Am Dm6 C Dm

Па - ла-чи-те блъс-кат и би-чът плю - щи.

Am G Am

Тъл-па-та се сме - е, ру - га - е, кре - щи.

Последен час

1. Щом почука часът и на нашта врата,
не пита дали сме готови.
Дори да се вкопчим в таз тленна кора,
в неизвестната вечност отплуваме.
 Но нека спокойно отпуснем ръка!
 Знаем що ни очаква отпатък,
 // щом вярваме в скъпата кръвна цена,
 що Исус е платил за душата ни! // 2
2. Ний не знаем нито деня, ни часа,
в който Ти ще ни вземеш при Себе Си.
Отмахни от сърцето алчността и страха,
на плътта неизменните белези!
 Благодаря Ти, Исусе, за Твоята любов,
 с която отмахваш страха ми.
 // Тя прави живота ми чуден и нов
 и с нея ще гойда пред трона Ти! // 2
3. Твориме, градиме какви не блага –
има време за всичко под слънцето.
Но не дай да пропуснем, Исусе, мига,
в който Ти ни предлагаш спасението!
 Да можем за Теб да презреме света.
 Твоят Царство да търсим и чакаме!
 // Когато тук свърши и дойде часът
 да литнем във Твоите обятия. // 2

март 1999

Dm Gm
 Щом по - чу - ка ча - сът и на наш' - та вра - та, не

C F A A7
 пи - та да - ли сме го - то - ви. До - ри да се вкоп - чим в'таз

Dm E E7 A A7
 тлен - на ко - ра, в'не - из - вест - на - та веч - ност от - плу - ва - ме. Но

Dm E3 A A7
 не - ка спо - кой - но от - пус - нем ръ - ка, зна - ем що ни о - чак - ва от -

Dm Gm Dm
 та - тък. Щом вяр - ва - ме в'скъ - па - та кръв - на це - на, що И -

A A7 1. Dm 2. Dm
 сус е пла - тил за ду - ша - та ни. Щом ша - та ни.

Спомен

Матей 26:26-28; Лука 22:17-20

1. Исус взе хляб, благослови и разчупи
гаге го на Своите Си и каза:
„Ето телото Ми – за вас се дава,
Правете това като спомен за Мен!“
И ето го хлябът, минава от ръка на ръка
и стига до мене, Господи, благодаря!
Твоето тяло за мен бе разчупено,
Аз част съм от Теб и от Твоите изкупени.
2. Той взе и чаша, благодари и я даде:
„Пийте от нея! Това е кръвта Ми!
Кръвта на завета – за вас се пролива!
За да умие греха на мнозина.“
И ето я чашата, символ на Твоята кръв,
която за мен бе пролята на кръста.
Това е цената, платена за мойта душа.
Покланям се ниско пред Тебе, Исусе!

6.06.1994

1. И - сус взе хляб, бла - го - сло - ви и раз - чу - пи,

да - де го на Сво - и - те Си и ка - за:

Е - то те - ло - то Ми за вас се да - ва, пра -

ве - те то - ва ка - то спо - мен за Мен. И

е - то го хля - бът, ми - на - ва от ръ - ка на ръ - ка и

сти - га до ме - не, Гос - по - си, бла - го - да - ря!

Тво - е - то тя - ло за мен бе раз - чу - пе - но, аз

част съм от Теб и от Твой - те из - ку - пе - ни!

Бог е нам прибежище

(по Псалм 46)

1. Бог е нам прибежище, крепост и сила
Винаги изпитана защита във беда.
Даже и земята ако се разклати,
Пак не ще се плашим, скрити в Господа.
 2. Ако бурите бушуват в океана;
ако сред народите кипи война;
Ако царства и системи се повалят,
Пак не ще се плашим, скрити в Господа.
3. Бог е нам прибежище, крепост и сила
Той ще заповяда мир по цялата земя.
Бомби и ракети ще изчезнат;
ще престанат викове, стенания и скръб.
 4. О, земя, млъкни във страх и трепет;
Божият Ден на прага ти стои.
Неговият глас земята разтопявя.
Правда и мир със мощ ще възцари!
5. Бог е нам прибежище, крепост и сила
винаги изпитана защита във беда;
даже планините да се преместят,
пак не ще се плашим, скрити в Господа!

30.05.1994

C Dm G C
 Бог е нам при-бе-жи-ще, кре-пост и си-ла,

Am Dm G C
 ви-на-ги из-пи-та-на за-щи-та във бе-да. Да-же и зе-

Dm G C Am Dm
 мя-та а-ко се раз-кла-ти, пак не ще се пла-шим, скри-ти

G C *Fine* Em Dm
 в'Гос-по-да. А-ко бу-ри-те бу-шу-ват в'о-ке-а-на,

Em Dm F
 а-ко сред на-ро-ди-те ки-пи вой-на, а-ко царс-тва и сис-

G F G *D.C. al Fine*
 те-ми се про-ва-лят, пак не ще се пла-шим, скри-ти в'Гос-по-да!

Исая 61

„И Исус дойде в Назарет, където беше възпитан, и по обичая си влезе в синагогата в съботния ден и се изправи да чете. Подадоха Му книгата на пророк Исая; и Той, като отвори книгата, намери мястото, където беше писано:“

Лука 4:16, 17

Духът на Господ Йеова е на Мене, е на Мене,
Защото Ме е помазал да благовестя на кротките;
Той Ме е пратил да превържа съкрушенияте,
да проглася свобода в живота на пленените.

Да отворя вратата на затвора на вързаните,
да проглася годината на Божията благодат;
да проглася деня на Божието въздаяние,
да утеша скръбта на Моите във Сион.

Да им дам венец-награда вместо плач и вместо пепел;
и миро на радост вместо скръб и вместо болка,
да се нарекат вечно гървета на правда,
от Бога насадени за Негова слава и хвала.
Амин, амин и амин!

„И започна да им казва: Днес се изпълни това писание във вашите уши.“ Лука 4:21

D F#m Em

1. Ду - хът на Гос - под Йе - о - ва е на Ме - не, е на

A7 D F#m Em

Ме - не, за - що - то Ме е по - ма - зал да бла - го - вес - тя на

A7 D F#m Em

крот - ки - те. Той, Той Ме е пра - тил да пре - вър - жа съ - кру -

A7 D F#m Em

ше - ни - те, да про - гла - ся сво - бо - да в'жи - во - та на пле -

1. A7 | 2. A7 D A

не - ни - те. 2. Да във Си - он. 3. Да

3. A7 D F#m Em A7 D

сла - ва и хва - ла! Амин, амин, а - мин!

Има ли нейде обич за мен

1. Има ли нейде обич за мен,
има ли верен приятел?
Блъскан, изгубен и изморен
копнеех за топла обител.
В Твоето Слово, о, Боже, съзрях:
към мене ръка си протегнал!
Вината простил си, вериги на грях
си строшил и си ме помилвал!

Прпев:

// За туй, че ме обикна, за туй, че ме потърси,
за туй, че се пожертва Ти за мен, благодаря! // 2

2. С Твоята правда облечен съм днес,
с дарби богато обкичен.
В Твоята църква съм приютен,
обичам и сам съм обичан.
Вървием задружно към царството Ти,
в молитва едни сме за други;
утеха и помощ в трудните дни –
вградени в телото Ти чудно!
3. Скитници тъжни има в света,
хиляди търсят отрада.
Нека за тях да отворя уста
благата вест да им кажа:
Туй, че надежда има за нас –
платил си с кръвта Си, Исусе –
с милост измиваш ни Ти от греха,
с вяра щом дойдем при кръста!

1. И - ма ли ней-де о-бич за мен, и-ма ли ве-рен при - я - тел?

Блъс- кан, из-гу-бен и из-мо-рен, коп - не-ех за топ-ла о - би-тел.

В'Тво-е - то Сло-во, о, Бо-же, съз-рях: към ме-не ръ-ка си про-

тег-нал! Ви - на-та прос-тил си, ве - ри - ги на грях стро -

Привес:

шил си и си ме по-мил-вал! За - туй, че ме о - бик-на, за -

туй, че ме по-тър - си, за - туй че се по-жерт-ва Ти за

мен, бла-го-да - ря! За - мен, бла-го - да - ря!

Вечна любов

1. Вечна Любов, Ти за мене си слязла
да ме потърсиш и за мен да платиш.
Ти ме обгърна с Твойта милост и благодат;
в нужда избавяш и в мъка тешиш.
Сутрин ми даваш надежда;
в дългия ден ме крепиш;
сила ми пращаш отгоре;
нощем ме пазиш и бдиш.
2. Светла зора, в тъмнината изгряла
да ми покажеш верен Път към Дома.
Мойта гуша суета би избрала;
Ти жажда ми даваш за вечни неща.
Стъпките ми направлявяш
с Твоите вечни Слова.
Падна ли, пак ме изправяш
с Твоята мощна ръка.
3. Скъп Утешител, Застъпник тъй нежен,
молец се вярно за мен пред Отца.
Мойто сърце Ти на храм си превърнал,
с радост и мир да вървя през света.
Учиш ме как да обичам;
в трудности как да търпя;
в грижи при Тебе да тичам –
всичко да Ти доверя.

21.03.94.

1. Веч - на лю - бов, Ти за ме - не си сляз - ла, да ме по -

тър - сиш и за мен да пла тиш. Ти ме об - гър - нас'Твой - та

ми - лост и бла - гост, в'нуж - да из - ба - вях и в'мъ - ка те - шиш.

Сут - рин ми да - ваш на - деж - да, в'дъл - ги - я ден ме кре -

пиш, Си - ла ми пра - щаш от - го - ре,

но - щем ме па - зиш и бдиш.

за край

D

Си - ла ми

пра - щаш от - го - ре, но - щем ме па - зиш и бдиш.

Ето, стоя на вратата и хлопам

(по Откр. 2 и 3)

Привет: Ето, стоя на вратата и хлопам;
Чуваш ли Моя глас? // 2

1. Зная твоите дела, труда ти (Ефес)
и твърдостта ти за името Ми.
Лъжците отхвърляш, за правдата бдиш,
но своята първа любов не държиш!
2. Зная твоята скръб и бедност (Смирна)
и че за Мен си готов да умреш.
Пътя голготски и трънний венец –
следвай ги вярно и ти до конец!
3. Зная, живееш във свят тъй лъскав, (Пергам)
свят коварен, свят лъжлив;
всред разни съблазни се луташ и блъскаш,
но с вяра ще трябва да ги победиш!
4. Зная твоята любов и вяра, (Тиатир)
служба, ревност, търпението ти.
Не се отклонявай! Единствено право
е Моето Слово – по него върви!
5. Зная, че само на име жив си, (Сардис)
но си мъртав, ленив и студен.
Върни се към своята ревност предишна,
че близо е вече последният ден!
6. Зная, че слаб си, но с малко сила (Филаделфия)
нак опазил си Словото Ми.
Понеже издържаш, за Мене стоиш,
и Аз ще те пазя, където вървиш!

7. Зная делата – големи и малки. (Лаодикия)
 Казваш, че сум си, богат, надарен.
 Ставай! Това са сал сънища жалки!
 Беден, нещастен, сляп, гол си без Мен!

Привес:

Г. и М. Красимира Пенова

 Е - то, сто - я на вра - та - та и хло - пам, чу - ваш ли Мо - я

 глас? Е - то, сто - я на вра - та - та и хло - пам,

 чу - ваш ли Мо - я глас? *Fine* *Куплет:* 1. Зна - я твой - те де -

 ла, тру - да ти и твър - дост - та ти за и - ме - то

 Ми. Лъж - ци - те от - хвър - ляш, за прав - да - та бдиш, но

 сво - я - та пър ва лю - бов не дър - жиш.

Добрият Пастир

„Аз съм добрият пастир; добрият пастир дава живота Си за овците.“ *Йн. 10:11*

1. Колко е чудно, Пастирю мой,
Теб от любов да последвам.
Пълниш сърцето ми с радост, покой;
Грижи безследно изчезват.
 Щом уморя се, поставям глава
 в Твоята презръдка любима.
 Няма по-приказен миг от това,
 Своята овца да помилваш.
2. Вее понякога вятър свиреп
в полето на Смъртната сянка.
Виждам се тръпнеш, но воден от Теб
към хълма славен и бляскав.
 Щом изостана, извиквам тоз час –
 чуваш ме и ме намираш.
 Ако ранен съм, ме вдигаш тогаз
 на Своего рамо, Пастирю.
3. Колко е нежен Твоят мил глас
вечер, кога ни събираш.
Гледаш внимателно всеки от нас;
радост и болка разбираш.
 После затваряш врата и резе –
 никой не ще да отпадне.
 Най си могъщ на земя и небе –
 никой не ще да ни грабне.

4 На кръста платил Си със Своя живот
цената за всяка овчица.

Как да обхвана аз тази любов,
що с трънен венец съм окичил?

Не ще изгубиш Ти Своите деца –
волята туй на Отца е.

Сигурно водиш ги във вечността,
завинаги с Тебе, Овчарю!

14.02.1996

1. Кол - ко е чуд - но, Пас - ти - рю мой, Теб от лю - бов да пос -

лед - вам, пъл - ниш сър - це - то ми с'ра - дост, по - кой, гри - жи без -

след - но из - чез - ват. Щом у - мо - ря се, пос - та - вям гла - ва

в'Твой - та пре - гръд - ка лю - би - ма, ня - ма по - при - ка - zen

миг от то - ва, Свой - та ов - ца да по - мил - ваш. (4. На)

Ето Го моят, прекрасният Цар!

1. Ето Го, ето Го моят, прекрасният Цар,
наметнат със мантия пурпурна.
Корона от тръни, рубинени струи красят
лицето Му тъжно, уморено и кърваво.

Прпев:

Върви като жертвено агне към Своя олтар,
бичуван, заплют и охулен.
Без да се брани, без да отвори уста,
с която нявга каза: „Да бъде!“
Каза: „Да бъде!“

2. Как ли гледат очите Му тази тълна, крещяща
„Осанна!“, а после „Разни го!“
Но явно и тебе те вижда, и мене съзря:
„Не знаят що правят, о Боже, прости им!“
3. Да, любовта Му бе тази, която Го спря
Свойта милост от нас да отвърне.
Стигна до кръста, разтвори ръце за света,
вместо всички ни в прах да превърне.

1. март 1997

1. Е - то Го, е - то Го, мо - ят, пре - крас - ни - ят Цар, на - мет - нат със

ман - ти - я пур - пур - на. Ко - ро - на от тръ - ни, ру -

би - не - ни стру - и кра - сят ли - це - то Му тъж - но, у - мо - ре - но и

кър - ва - во. *Привес:* Вър - ви ка - то жерт - ве - но Аг - не към Сво - я ол -

тар, би - чу - ван, за - плют и о - ху - лен,

без да се бра - ни, без да от - во - ри - ус - та, с'ко -

я - то няв - га ка - за: Да бъ - де! Ка - за: Да бъ - де!

D.C.

Спомняй си

1. Спомняй си мъките,
които за теб изтърнях;
и кръвта на онзи кръст,
за тебе що пролях.

Скъпи са здравето, красотата, силата,
но със душата ти
нищо не ще се сравни.
За нея с кръв платих.

2. Спомняй си Мойта смърт
за теб – вечно с Мен да си жив –
без сълзи, без болка, скръб,
радостен, щастлив.

Скъп е животът ти, чувствата са бисери.
Любов, приятелство
свършват, както литва дим,
но верен съм Аз Един.

Am E Am A7 Dm

1. Спом - ний си мъ-ки - те, ко - и - то за теб из-тър - пях.

Ddim E7 Am E Am

И кръв - та на он - зи кръст, за те - бе що про - лях.

A Dm Ddim E7 1. A

Скъ - пи са здра-ве-то, кра-со - та - та, си-ла-та,
но съсду - ша - та ти ни-що не ще

2. Am E E7 Am Am

се срав - ни. За не - я с'кръв пла - тих. 2. Спом - ний си

E Am A7 Dm

Мой - та смърт за теб, веч-но с'Мен да си жив,

Ddim E7 Am E Am

без съл - зи, без бол - ка, скръб: ра - дос-тен, щаст - лив.

A Dm Ddim E7

Скъп е жи - во-тът ти, чув - ства - та са
Лю - бов, при - я - тел-ство свър - шват, как - то

1. A 2. Am E 3 E7 Am

би-се-ри. лит-ва дим, но ве-рен съм аз Е - дин.

Съдържание

из рецензия от Христо Ганов. 5

Стихове

Нашата планета земя. 7

Есен 9

Майка 11

Молитва 13

Очи. 14

Ден първи от самата вечност. 16

Човекът в носилката – туй бяхме ние с тебе . . 18

Ти ме питаш как съм 20

Сигурно място. 22

Поклонение 25

Първи сняг 27

Разбойникът на кръста. 29

Петър 31

Мисионерска. 33

Улица 35

Гледна точка. 36

Пеперуда 38

Търпение 40

Един последен ден 41

Последният ден 42

Възкресение	43
Молитвен час	45
* * *	48
Реших се за тебе, любима	49
Неделя сутрин	51
Отварям вратата	53
Душа	54
Охлюв	55
Моята страна	57
Есенни вечери	59
Сълзи	60
На моя съпруг, с любов	61
Заради мен	64
Хлябът наш насъщни	66
Щастливи?	68
Последен час	70
Лястовици	71
Облаци	72
На запад	72
Подарък за теб	74
Хепи енд	75
Майчина молитва	77
Най-после	78
Елате при Мене	79
В очакване на мир	80
Разговор-молитва	81

Сбогом илюзии!	82
Снегът се топи	84
Излики	85
Слънчоглед	85
История на една книга	86
Носталгия	87
Спасение	88
Възкръсналият	89
В къщи	91

Песни

Време	96
Блуден син	98
Любя Те, Исусе	100
Разбойникът на кръста	102
Последен час	104
Спомен	106
Бог е нам прибежище	108
Исая 61	110
Има ли нейде обич за мен	112
Вечна любов	114
Ето, стоя на вратата и хлопам	116
Добрият Пастир	118
Ето Го моят, прекрасният Цар!	120
Спомняй си	122

